

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

lauantai 4.7.2026
lähetykseurat klo 15.30
Elina Hellqvist

”Ei vain uskalleta toivoa”

”Ei vain uskalleta toivoa.” Tämä uutisotsikko viime keväältä pysäytti. Uutisessa kerrottiin suomalaisten nuorten vähäisestä uskosta tulevaisuuteen. Nuorisobarometrin mukaan enää noin joka kuudes suomalaisnuori suhtautuu optimistisesti maailman tulevaisuuteen; viisi vuotta sitten näin ajatteli kaksi viidestä. Moni kantaa huolta ilmastonmuutoksesta, sodista, toimeentulosta, mielenterveydestä ja oman elämän valinnoista.

Juuri nuorten toivoisi katsovan rohkeasti kohti tulevaisuutta. Elämän mittaan pettymyksiä kyllä riittää jokaisen polulle. Jos nuoret eivät uskalla toivoa, kuka sitten toivoo?

Eikä toivottomuus koske vain nuoria. Sama varovaisuus näkyy meissä aikuisissakin: suomalaisten usko tulevaisuuteen on edelleen heikkoa.

Toivosta puhuminen on vaikeaa. Sanat kuten ”ole nyt vähän reippaampi”, ”yritä enemmän”, ”kyllä se siitä” eivät auta, jos ihminen juuri nyt ei jaksa uskoa parempaan.

Silti juuri toivoa paremmasta tulevaisuudesta moni kaipaa: niin tänne herättäjäjuhille kokoontunut toivovaisten joukko, päättäjät kuin taloustieteilijätkin – ja ehkä jokainen, joka katsoo tätä aikaa levottomin mielin.

Itsekkyiden aika

Ovat asiat olleet huonosti ennenkin, itse asiassa monella tavalla paljon huonomminkin. Vaikka hyvinvointivaltio natisee, elintasomme on edelleen maailman mittakaavassa hyvä ja demokratia toimii. Silti jokin on muuttunut: huominen ei näytä aiempaa valoisammalta, vaan huonommalta.

Ihmisten pahoinvointia olen miettinyt myös alkuvuonna paljon esillä olleen Liisa Keltikangas-Järvisen kirjan *Itsekkyiden aika* äärellä. Keltikangas-Järvisen mukaan kasvatusihanteemme on muutamassa vuosikymmenessä muuttunut: aiemmin korostettiin toisten huomioon ottamista, nyt rohkeaa ja pärjäävää yksilöä. Yhteisön sijaan keskiöön on noussut minä, joka nyt voi huonosti. Yksi hänen tarjoamansa vastalääke itsekkyydelle on yhteisöllisyyden vahvistaminen. Siinä kohdassa ajattelen myös kirkkoa: voisiko juuri yhteyden vahvistaminen olla yksi tapa vahvistaa toivoa?

Toivo ja strategia

Kysymys toivosta on tullut vastaan myös työssäni, kun olen kuluneena vuonna ollut mukana valmistelemassa kirkon tulevaa strategiaa. Strategiatyössä olemme pysähtyneet tuttujen arvojen äärelle: usko, toivo ja rakkaus.

Niiden äärellä olen huomannut, että usko ja rakkaus taipuvat sanoiksi ehkä helpommin.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

Mutta toivoa on vaikea määritellä. Myös minulle itselleni toivo on aina ollut vaikein kristillinen käsite. Mitä toivo tekee: kantaako, vapauttaako, rohkaiseeko? Sanamuodoksi tässä vaiheessa strategiatyötä löytyi ilmaus: toivo toimii.

Tällaisesta toivosta puhuvat myös Paavalin sanat Roomalaiskirjeessä: ”Toivokaa ja iloitkaa, ahdingossa olkaa kestäviä, rukoilkaa hellittämättä” (Room. 12:12). Toivo ja ilo eivät tule vasta sitten, kun kaikki on hyvin. Voin toivoa ja iloita, vaikka maailmanmeno ahdistaa.

Ehkä toivo ei olekaan sitä, että minun pitäisi aina itse jaksaa uskoa huomiseen. Ehkä se on myös sitä, että saan nojata Jumalan lupaukseen ja toisten kantamaan toivoon. Ehkä juuri siinä on rohkean toivon alku.

Yksi toivo

Yksi sytyke toivon määrittelyyn strategiatyössä tuli globaalista luterilaisuudesta, malesialaisen teologin Sivin Kitin välityksellä. Oivalsin, että toivo on jotakin, jota voimme oppia toisaalla eläviltä kristityiltä.

Luterilaisen maailmanliiton yleiskokouksen teema Krakovassa vuonna 2023 oli ”Yksi ruumis, yksi Henki, yksi toivo” (Ef. 4:4). Kristityt eri puolilla maailmaa elävät haavoittuneessa maailmassa. Kun yksi osa Kristuksen ruumiista kärsii, kärsimme me kaikki. Ihmisinä olemme osa luomakuntaa, joka myös kärsii.

Kristittyjä yhdistävä toivo perustuu Ylösnouseeseen Kristukseen, joka syntyi haavoittuvaksi ihmiseksi. Meidät kutsutaan näkemään Jumala jokaisessa ihmisessä ja jaetussa ihmisyydessä.

Luterilaisten kirkkojen kutsu on kaikkialla todistaa toivosta, joka uskoo elämän voittoon kuolemasta.

Jumalan lupaukset koskevat sekä tätä maailmaa että tulevaa. Kristukseen ankkuroitu toivo ei ole tyhjää, vaan rohkeaa: tekoja köyhien, pakolaisten ja eri kriisien koettelemien ihmisten palvelemiseksi. Kristukseen ankkuroitua toivo antaa voimaa puhua oikeudenmukaisuuden ja ihmisoikeuksien puolesta.

”Ei vain uskalleta toivoa.” Ehkä voisimme lainata uskallusta toisiltamme – ja niiltä sisarilta ja veljiltä, jotka elävät rohkeaa toivoa todeksi keskellä haavoittunutta maailmaa. Sellaista toivoa, joka toimii lähimmäisen ja paremman maailman hyväksi, Jumala antakoon meillekin.